

Fra venstre ses Christina Bugge, Diana Diemer og Irene Moesgaard – alle tre socialpædagoger, som under coronakrisen oplever både en stærk fællesskabsfølelse og en stor faglig stolthed

CORONAVIRUS

3 socialpædagoger: Vi løfter i flok

Mens coronasmitten hænger, knokler socialpædagoger for at hjælpe de mest udsatte borgere bedst muligt. Her fortæller tre socialpædagoger, hvordan corona har forandret deres hverdag

AF TINA LØVBOM PETERSEN

24. MARTS 2020

Diana Diemer arbejder som bostøtte i Guldborgsund Kommune – og er imponeret over, hvor gode kollegerne er til at hjælpe hinanden i disse svære tider:

Når jeg går på arbejde under corona, føler jeg mig stolt. Både over mig selv, mine kollegaer og borgerne. Som nødberedskab er vi kun to på arbejde til 12 borgere. Og vi gør alt, hvad vi kan for at holde maskinen i gang.

Situation er særligt udfordrende for vores borgere med autisme diagnoser. De bliver frustrerede, fordi de ikke kan rumme, at de ikke skal i dagsbeskæftigelse, som de plejer.

Derfor gør vi meget ud af at berolige dem og forklare situationen. Fx at vi ikke kan gå en tur. Eller at de ikke kan få besøg af deres familie. Og vi forklarer også, hvad en virus er.

Bekymringen for smitte er noget, der fylder en del hos mig. Jeg tænker på, om borgerne nu bliver smittede, eller om jeg tager smitte med hjem til min datter, som har en kronisk sygdom.

Men på den positive side er jeg blæst bag over, hvor gode mine kollegaer er til at hjælpe hinanden. De, der almindeligvis er i dagsbeskæftigelsen, er kommet ud i boenhederne for at hjælpe. Og chaufførerne, som plejer at køre beboerne til dagsbeskæftigelse, hjælper med at handle. Alle er meget opmærksomme på hinanden og støttende. Vi løfter i flok.

Irene Moesgaard er til daglig familiebehandler med egen klinik. Men under coronakrisen har hun meldt sig som vikar – og har rygende travlt:

Jeg hjælper lige nu til på et psykiatrisk sygehus og i to bofællesskaber. I en krisesituation som den, vi står i lige nu, må alle træde til og hjælpe, hvor de kan. Så jeg dækker ind, hvor der er behov og er socialpædagog på lige fod med de faste kolleger.

Men meget er anderledes. Og jeg mærker tydeligt på borgerne, at de har svært ved at forstå, at vi nu pludselig skal holde fysisk afstand, og at vi spritter af og vasker hænder hele tiden. Nogle reagerer ved vrede og frustration, andre ved at tage afstand fra hele situationen. Derfor er det vigtigt, at vi som socialpædagoger prøver at gøre tingene, som vi plejer. Jeg gør alt for at udstråle: Jeg har styr på det, jeg passer på jer. Vi må bevare roen, for ellers begynder borgernes fortvivlelse og usikkerhed lynhurtigt at brede sig.

Jeg er selv 61 og føler mig klar til at lægge rigtig mange timer i den socialpædagogiske indsats, der er brug for mere end nogensinde før. Men jeg kan godt blive bekymrede for mine yngre kolleger – børnefamilierne, hvor de jo også skal tumle med tanker om, hvordan de kan passe deres arbejde samtidig med, at deres børn skal passes – og bedsteforældrene ikke kan træde til, fordi de risikerer at blive smittet. Så igen – os, der kan og er raske, må hjælpe til, så godt vi kan.

Christina Bugge arbejder på døgninstitutionen Sødisebakke – og oplever lige nu en hel særligt stolthed over at være socialpædagog:

Jeg har aflyst alle private aftaler for at minimere risikoen for smitte på Sødisebakke – selv fejringen af min fødselsdag, aflyste jeg. Men det ser jeg nu ikke som et stort offer. Jeg fokuserer bare på at passe mit arbejde. Lige nu er der nogle mennesker, som ikke kan undvære mig. Det giver mig en hel særlig følelse af stolthed.

På Sødisebakke er borgerne meget afhængige af os socialpædagoger. Vi arbejder ud fra metoden Gentle Teaching, som handler rigtig meget om fysisk kontakt. Det giver nogle udfordringer i forhold til corona-situationen, og derfor er vi særligt opmærksomme på myndighedernes anvisninger.

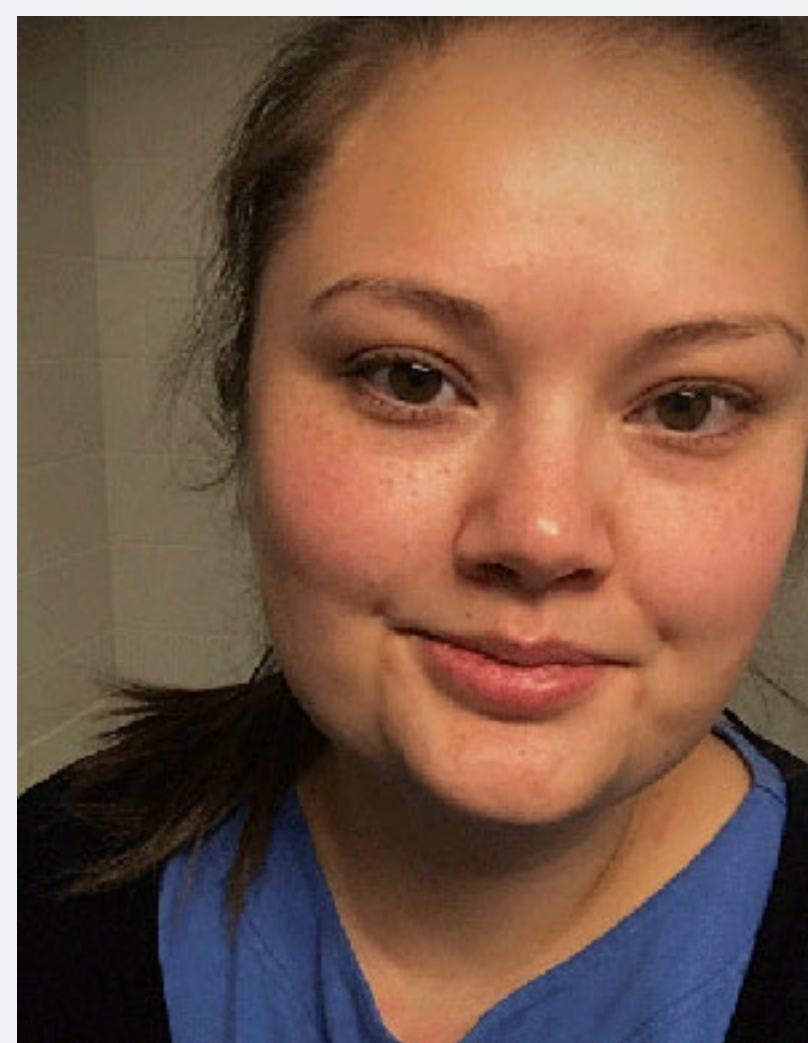
I denne tid er jeg særlig stolt af mit fag og af mine kollegaer, som tager på arbejde. Vi socialpædagoger gør et kæmpe stort stykke arbejde i forvejen – og særligt nu. Det er fedt at kunne gøre noget sammen – uden at være sammen. Det giver en fælles følelse. Man er ikke alene. Der er mange andre socialpædagoger derude, som også knokler.

Diana Diemer arbejder under coronakrisen i et nødberedskab, hvor der kun er to på arbejde til 12 borgere

Irene Moesgaard har meldt sig som vikar og hjælper lige nu til på både et psykiatrisk sygehus og to bofællesskaber

Christina Bugge oplever, at det giver en fantastisk fælles følelse at kunne gøre noget sammen – uden at være sammen

Denne artikel er en del af temaet/temaerne: Forbundsnyheder

Relaterede artikler

CORONA

En meget meningsfuld men hård tid

Mens coronasmitten hænger, knokler socialpædagoger for at hjælpe de mest udsatte borgere bedst muligt. Her fortæller Hanne Laier, TR på Bo- og Støttecenter Herning, om hvordan corona påvirker arbejdet som socialpædagog

24. MARTS 2020

CORONAVIRUS

VISO-specialister: Sådan arbejder vi under corona

Det er sin sag at lave socialpædagogisk arbejde, når kendte strukturer er brudt op, og relationsarbejde skal foregå på to meters afstand. VISO-eksperter med speciale inden for hhv. autisme og udviklingshæmning giver her gode råd til at tackle hverdagen

24. MARTS 2020

CORONAVIRUS

Minister: Socialpædagogisk støtte skal fortsætte

Relationsarbejde er helt afgørende for de mest sårbare. Derfor skal socialpædagogisk bistand i de sociale tilbud fortsætte under coronakrisen, lyder meldingen fra social- og indenrigsminister Astrid Krag i et brev til kommuner, regioner og socialtilsyn

23. MARTS 2020

CORONAVIRUS

Ny aftale skal sikre fleksible medarbejdere

Forhandlingsfællesskabet og KL har indgået en aftale, der sikrer fleksibilitet i den ekstraordinære tid med coronavirus. Med aftalen er parterne enige om, at medarbejdere kan få andre arbejdstider, arbejdssteder eller arbejdsopgaver end normalt

23. MARTS 2020